

Boek 27.

De blauwe Ridder.

+ Het opgeheven fort +

Hoofdstuk 1 – De ochtend na de bloeddag

De zon kwam op boven Eikenbroek, maar haar eerste licht bracht geen warmte. Het gleed bleek over rokende boerderijen, zwartgeblakerde akkers en straten waarin gebroken karren en verbrande balken tussen het bloed lagen. Waar normaal hanen kraaiden en boeren hun staldeuren openden, klonken nu het kreunen van gewonden, het huilen van kinderen en de stemmen van mensen die naar vermisten zochten. Thomas stond aan de rand van het dorp met zijn hand om de teugels van Thunder geklemd. Zijn ogen volgden Sven, die bij diepe hoefafdrukken in de modder knielde. De sporen liepen naar het noorden, het bos in. Reinout was daarheen gevlucht met de mannen die de aanval hadden overleefd. Iedere tel dat Thomas bleef staan, voelde als een kans die hij zijn vijand gaf om te ontkomen. Minstens twaalf ruiters,' zei Sven terwijl hij overeind kwam. 'Enkele paarden zijn gewond. Als we nu vertrekken, kunnen we hen voor het middaguur bereiken.' Thomas knikte en zette zijn voet al in de stijgbeugel, maar vanuit het dorp klonk een schreeuw. Een half ingestorte schuur was verder ingezakt en mannen probeerden een zware balk op te tillen waaronder iemand bekneld lag. Even verderop riep een vrouw om water voor haar gewonde zoon. Thomas keek slechts kort om. Zijn kaken spanden zich aan. 'Dertig ruiters,' zei hij hard. 'We volgen hen tot. Hij maakte zijn zin niet af. Anne stond enkele passen achter hem. Haar jurk was bevlekt met roet en opgedroogd bloed, haar donkere haar hing los over haar schouders en in haar gezicht lag een verdriet waarvoor geen woorden groot genoeg waren. Toch keek zij niet naar de sporen. Zij keek naar Thomas.

'Blijf,' zei ze. Thomas liet de teugels niet los. 'Anne, Reinout heeft dit gedaan. Hij heeft jouw vader vermoord. Als ik hem nu laat ontsnappen. 'Ik vraag je niet hem te laten ontsnappen.' Haar stem brak, maar zij liep naar hem toe en legde haar hand tegen zijn borst. 'Ik vraag je te zien wie hij hier heeft achtergelaten.' Thomas keek langs haar heen. Gewonde dorpelingen lagen onder dekens. Armands soldaten droegen emmers naar een brandend huis. Een oude man trok met bebloede handen puin van zijn woning. Thomas voelde hoe zijn woede hem naar het bos dreef, omdat jagen eenvoudiger was dan blijven tussen verdriet dat hij niet kon herstellen. Hij durfde nauwelijks naar de gewonden te kijken, want in ieder gezicht zag hij zijn eigen tekortschieten.

Anne zag het. Ze pakte zijn hand en drukte die tegen haar wang. 'Mijn vader is dood,' fluisterde ze. 'Ik kan hem niet terughalen. Maar deze mensen leven nog. Zij hebben hun ridder nodig. En ik heb jou nodig.' Die woorden braken door de woede heen. Thomas sloot zijn ogen, boog zijn hoofd tegen het hare en ademde bevend uit. Daarna liet hij de teugels los. 'Sven, laat twee mannen de sporen vastleggen en vooruit verkennen. Niemand valt aan.' Hij keek naar de ingestorte schuur en trok zijn handschoenen uit. 'De rest blijft hier.' Samen met Anne liep hij terug naar het dorp. Reinout zou worden gevonden, maar niet ten koste van de mensen die Thomas nog kon redden.

Hoofdstuk 2 – Anne bij haar vader

In het huis van boer Willem hing een stilte die zwaarder voelde dan het geschreeuw buiten. Door een beschadigd venster viel een smalle baan ochtendlicht naar binnen, waarin stof en rook langzaam bewogen. Willem lag opgebaard op de oude tafel waaraan hij de avond daarvoor nog met Anne, Jara en Marcus had gegeten. Twee dorpelingen hadden hem voorzichtig gewassen en zijn bebloede kleding vervangen door een schoon linnen hemd en zijn beste bruine wambuis. Toch had Anne gevraagd zijn gezicht zelf te mogen verzorgen. Met een doek in haar trillende hand streek zij gedroogd bloed en roet van zijn voorhoofd, zijn wangen en de grijze haren van zijn baard. Thomas stond aan de andere kant van de tafel. Hij zei niets. Ieder woord voelde hier te klein.

Anne spoelde de doek uit in een kom water die Jara voor haar had neergezet. Het water kleurde langzaam rood en grijs. Ze kneep haar ogen even dicht, maar dwong zichzelf verder te gaan. Haar vader had haar als kind verzorgd wanneer zij ziek was, haar opgetild wanneer zij gevallen was en haar geleerd dat liefde vooral zichtbaar werd in wat iemand voor een ander deed. Nu wilde zij hem voor de laatste keer dezelfde zorg geven. Ze nam zijn ruwe rechterhand, maakte de donkere aarde onder zijn nagels schoon en legde die daarna over zijn linkerhand. ‘Hij heeft altijd gewerkt,’ fluisterde ze. ‘Zelfs wanneer zijn rug pijn deed of wanneer de winter bijna niets overliet. Hij zei altijd dat stilzitten het werk ook niet afmaakte.’ Een verdrietige glimlach verscheen kort op haar gezicht en verdween weer.

Thomas keek naar Willems gevouwen handen. Hij herinnerde zich hoe diezelfde handen brood hadden gebroken, een hek hadden hersteld en zonder aarzelen op zijn schouder waren gelegd wanneer Thomas meer behoefte had aan eerlijkheid dan aan lof. Buiten klonk Svens stem, gevolgd door het hoefgetrappel van verkenneren die zich gereedmaakten. Thomas’ blik ging onwillekeurig naar de deur. Reinout verwijderde zich met iedere ademtocht verder van Eikenbroek. De gedachte joeg als vuur door hem heen. Anne merkte het en legde de doek neer. ‘Ga je liever achter hem aan?’ vroeg ze zacht. Thomas keek haar geschrokken aan. ‘Nee. Maar hij mag hier niet mee weggkomen.’ ‘Dat zal hij ook niet,’ antwoordde Anne. ‘Ik begrijp je boosheid. Ik voel haar zelf. Alleen zit er onder die boosheid zoveel verdriet dat ik soms nauwelijks kan ademen.’

Ze liep om de tafel heen en pakte Thomas’ handen vast. ‘Mijn vader hield van jou,’ zei ze. ‘Niet omdat je een ridder bent of de zoon van de koning, maar omdat hij zag wie je werkelijk bent. Voor hem was je familie.’ Thomas’ kaak verstrakte en zijn ogen werden vochtig. Anne legde haar hoofd tegen zijn borst. ‘Ik wil hem niet zonder jou begraven. Blijf bij mij tot we afscheid van hem hebben genomen.’ Thomas sloeg zijn armen om haar heen en drukte een lange kus op haar haar. ‘Ik blijf,’ beloofde hij. Terwijl hij haar vasthield, keek hij over haar schouder naar Willem. De jacht op Reinout zou komen. Maar eerst zou hij naast Anne staan wanneer zij haar vader aan de aarde moest toevertrouwen.